

ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟು

Language and the National Curriculum Framework

ಇಂದು ಪ್ರಸಾದ್

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಭಾಷೆಯು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಶಬ್ದಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೇಲಿನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಕಲಿಕೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಯು ಕೇವಲ ಸಂವಹನದ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ಭಾಷೆಯು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ವಾಸ್ತವ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಪ್ರತಿಫಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ; ಹಲವು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅದು ನಮ್ಮ ಅನನ್ಯತೆಯ ಸೂಚಕವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟಿದೆ.

2005ರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟು (ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್) ಮನುಷ್ಯರು ಭಾಷಾರ್ಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ಅಂತಸ್ಥ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ನಿಲುವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಂತದ ಸಂವಹನಾತ್ಮಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೇ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಅವರಿಗೆ ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಶಬ್ದಗಳ ಪರಿಚಯ ಆಗಿರುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಧ್ವನಿಗಳು-ಶಬ್ದಗಳು-ವಾಕ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಸಂವಾದಗಳ ಮಟ್ಟದ ಭಾಷೆಯ ಒಂದು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಮತ್ತು ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಸಂರಚನೆಯ ಹಿಂದೆ ಇರಬಹುದಾದ ನಿಯಮಗಳ ಮೇಲೂ ಅವರು ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಸೃಜನಶೀಲ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸಂಪನ್ಮೂಲವಾಗಿ, ಹಾಗೂ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು ತಂತ್ರದಂತೆ, ಒಂದು ಗುರಿಯಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಸಿದ್ಧ ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಉತ್ತಮ ಬಳಕೆ

ಮಾಡಿದಂತೆಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ, ಜೊತೆಗೆ, ತರಗತಿಯೊಳಗಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ತಾನು ಸುರಕ್ಷಿತ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕೃತ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಯಾವ ಮಗುವೂ ಅದರ ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಉಳಿಯುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಸಮೃದ್ಧ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮ ಬೇಕಿಲ್ಲದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳು ಸಾಕಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಹಪಾಠಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂವಹನ ನಡೆಸುವಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು. ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಸಮೃದ್ಧವಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮ ಬೇಡುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಹಂತದ ಕೌಶಲಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪ್ರಬಂಧ ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ಅಮೂರ್ತ ವಿಷಯವೊಂದರ ಬಗೆಗೆ ಬರೆಯುವಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು.

ಆದ್ದರಿಂದ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಇನ್ನೂ ಸುಧಾರಿತ ಹಂತದ ಸಂವಹನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಪೋಷಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮೊನಚು ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೇ ಅವು ಹೇಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆ ಇರಲು ಬಿಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ಮೂರನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದ ನಂತರ ವಾಕ್ಯಟುತ್ವ ಮತ್ತು ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನಗಳು ಕಲಿಕೆಯ ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದ ಸಂವಹನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಆಲೋಚನೆಯ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧನಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಮಗುವು ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದ ಕಲಿಕಾ ಅನುಭವಗಳು ಸಿಕ್ಕರೆ ಆ ಮಗುವು ಭಾಷೆಯ ಶಿಷ್ಟ ಬಗೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಮರ್ಪಕ ಕಾಗುಣಿತದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಮಗುವಿನ ಸ್ವಂತದ ಭಾಷೆಗೆ (ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ) ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಅಗೌರವ ತೋರದಂತೆ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ತಪ್ಪು ಮಾಡುವುದು ಕಲಿಕಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದ್ದು ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕಗೊಂಡಾಗಲಷ್ಟೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅವರ ತಪ್ಪುಗಳು ಅಥವಾ 'ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ' ಮೇಲೆಯೇ ಸದಾ ಗಮನ ಹರಿಸದೇ, ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ರೀತಿಯ, ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದ ಮತ್ತು ಸವಾಲಾಗುವ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಪ್ರಕಾರ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವು ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನ, ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತದ ತರಗತಿಗಳೂ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ ಅದರ ಪರಿಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು, ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಎಂದರ್ಥ. ಅದರೊಂದಿಗೆ, ಒಂದು ಭಾಷಾ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅವಕಾಶಗಳು ಒದಗಿಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನೆನಪಿಡಬೇಕು. ಕತೆಗಳು, ಕವಿತೆಗಳು, ಹಾಡುಗಳು, ಮತ್ತು ನಾಟಕಗಳ ಮೂಲಕ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆ ಮೂಲಕ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮದೇ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಇತರರ ಅನುಭವಗಳ ಎಡೆಗೆ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ತರಗತಿಗಳಿಗಿಂತ ಇಂತಹ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆಯೇ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಮಾಹಿತಿಗಳ ಹರಿವು (ಇನ್‌ಪುಟ್) ಇರುವ ಸಮೃದ್ಧ ಸಂವಹನಾತ್ಮಕ ಪರಿಸರ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಮಾಹಿತಿಗಳ ಹರಿವು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೇ ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ತರಗತಿಯ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ, ಮುದ್ರಿತ ಪುಸ್ತಕಗಳು (ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಎಳೆಯ ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆಂದು ಇರುವ ಬಿಗ್ ಬುಕ್ಸ್); ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ತೆರನಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು; ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಇತರ ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು (ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಗಳನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿದ ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಗಳು ಅಥವಾ ಸುದ್ದಿಪತ್ರಿಕೆಯ ಅಂಕಣಗಳು, ರೇಡಿಯೋ ಅಥವಾ ಧ್ವನಿಮುದ್ರಿತ ಕ್ಯಾಸೆಟ್ಟುಗಳು); ಮತ್ತು

ಒಂದಿಷ್ಟು “ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹ” ಕಲಿಕಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಮಾಹಿತಿ ಹರಿವಿನ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಅವು ಒದಗಿಸುವಂತಿರಬೇಕು.

ಭಾಷೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ “ಸಾಧನೆ”ಗೆ ಕಟ್ಟು ಬೀಳುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಾಷಾ ಪ್ರೌಢಿಮೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯುವುದರತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಭಾಷೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ಕುರಿತು ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಖಾತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿವರಗಳನ್ನು ತುಂಬುವ (ಪೋರ್ಟ್‌ಫೋಲಿಯೋಗಳು) ಮೂಲಕ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಅಳೆಯಬಹುದು. ಭಾಷಾ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನವಾಸಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೀಶ್ (ಮತ್ತು ಗಣಿತ) ಹೇಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹಾ ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. “ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದರ ಬಗೆಗೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಧೋರಣೆಯಿದೆ, ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಯು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಅಡಚಣೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳದೇ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಸಂಪನ್ಮೂಲವೆಂಬಂತೆ ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ ಪ್ರತಿರೋಧ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣದ ವಿಷಮ ಚಕ್ರವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದನೆಯ ಒಂದು ಚಕ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಮಾತನ್ನು ಒಂದು ಸಂಪನ್ಮೂಲವೆಂಬಂತೆ ಹೇಗೆ ಬಳಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಶಾಲ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಜ್ಞಾನ ಕಣಜವಿದೆ ಹಾಗೂ, ಶಿಕ್ಷಕರುಗಳ ಸೇವಾವೂರ್ವದ (pre-service) ಮತ್ತು ಸೇವಾವಧಿಯ (in-service) ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಈ ಆಯಾಮದ ಬಗೆಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಬೇಕು” ಎಂಬ ವಿಚಾರದ ಮೇಲೆ ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಗಮನ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಬೋಧನಾ ಕಲಿಕಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಂಪು ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವಂತಿರಬೇಕು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಾದೃಶ್ಯ ಮತ್ತು ವೈದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುವ, ಕುತೂಹಲ ಪಡುವ ಮತ್ತು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ, ಊಹಿಸುವ ಮತ್ತು ಸವಾಲೊಡ್ಡುವ, ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವಂತಿರಬೇಕು. ಆಲಿಸುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತಿಗೆ ಗಮನ ನೀಡುವ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ನೀಡುವ, ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತುಗಳ ಅರ್ಥದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತರ್ಕಿಸುವ ಗುಣಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕು.

ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಪ್ರಕಾರ ಕತೆ ಹೇಳುವ ಚಟುವಟಿಕೆಯು ಕೇವಲ ಶಾಲಾಪೂರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ನಂತರದ ಹಂತಗಳಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾದದ್ದು. ಮಕ್ಕಳ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬರ ಬದುಕಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿರದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಾನೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಹ ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆ. ಕತೆಗಳು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ತಾರ್ಕಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಒಂದು ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತವೆ.

ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಓದುವುದು ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಚಟುವಟಿಕೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮಾಹಿತಿ-ಹೀರಿಕೆಯ ಮತ್ತು ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಎಷ್ಟು ಹೇರಿಕೊಂಡಿವೆಯೆಂದರೆ ಬರಿಯ ಓದುವ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಓದುವ ಆನಂದವನ್ನೇ ಅದು ಕಳೆದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಓದುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಕಲಿಕೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ತನ್ನದೇ ಓದಿನ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಹವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಒಂದು ಮಾದರಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಡಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳು ಸಮರ್ಪಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಯಮಾನುಸಾರ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷಕರು ಒತ್ತು ನೀಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಬರೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವರದೇ ಆಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವ

ಅಂಶವು ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಲ ಪಕ್ಷವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದಾಗ ತನ್ನದೇ (ಉಪ) ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೊರಟ ಮಗುವಿನ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ಹೇಗೆ ಅದು ಕುಗ್ಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆಯೋ, ಹಾಗೆ, ಮಗುವು ಒಂದೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲೆಂದು ಬರೆಯ ಹೊರಟಾಗ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇರುವುದು ಸಹ ಮಗುವಿನ ಕಲಿಯುವ ತುಡಿತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಬರವಣಿಗೆಯು ಕೇವಲ ಕಛೇರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕೌಶಲ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸದೇ ಅದು ಒಂದು ಕಲಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಾಧ್ಯಮ ಕೂಡಾ ಎಂಬಂತೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಪರಿಗಣಿಸುವಂತಾಗಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವರ ಮನವೊಲಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಆಲಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಓದುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಂವೇದನೆಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬರವಣಿಗೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಿನ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು, ಅದು ಕೌಶಲ-ರೂಪಣೆಯ ಒಂದು ಕಸರತ್ತು ಎಂಬಂತೆ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕಪ್ಪುಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗೈಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ನಕಲು ಮಾಡುವ ಚಟವನ್ನು ಅದು ಕ್ರಮೇಣ ತಡೆಯುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪತ್ರ ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರಬಂಧ ಬರೆಯುವುದರಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಒಂದು ವಾಡಿಕೆಯನ್ನಾಗಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ, ಆ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಂತಿಕೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಪಾತ್ರ ದೊರೆಯುವಂತಾಗಬಹುದು.

ಮಕ್ಕಳು ಓದುವುದನ್ನು ಏಕೆ ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ?

- ಶಿಕ್ಷಕರು ಬೋಧನಾಕ್ರಮದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಅರಿತಿರುವುದಿಲ್ಲ (ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಯು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ/ಳೆ ಎಂಬುದನ್ನು (ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು) ಅರಿಯುವುದು, ಅರ್ಥವಿವರಣೆ ನೀಡುವುದು, ಸೂಕ್ತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ) ಮತ್ತು ಓದಲು ಕಲಿಯುವ ವಿಸ್ತೃತ ಹರಹಿನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಸಹಾ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ

ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು -ಮೊದಲು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅಕ್ಷರ-ಧ್ವನಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಗೊಂಡು 'ಬುಡದಿಂದ ಮೇಲಿನ' (ಬಾಟಮ್ ಅಪ್) ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು 'ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬರುವ' (ಟಾಪ್ ಡೌನ್) ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯವರೆಗೆ, ಅಂದರೆ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇಡೀ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥ ಗ್ರಹಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳವರೆಗೆ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿವೆ. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ತರಗತಿ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಕೌಶಲಗಳೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳತ್ತ ಗಮನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸದೇ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಥವಾ ಮಕ್ಕಳ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

- ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸೇವಾಪೂರ್ವದ (pre-service) ತರಬೇತಿಗಳು ಓದಿನ ಬೋಧನಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ತಯಾರಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸೇವಾವಧಿಯ (in-service) ತರಬೇತಿಗಳು ಸಹಾ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.
- ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ ಓದುವ ಸೂಚನೆಗಳ ಒಂದು ಸುಸಂಬಂಧ ಯೋಜನಾತಂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಅವು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ಸೌಲಭ್ಯವಂಚಿತ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲ ತಲೆಮಾರಿನ ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ತಮ್ಮನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಭಾವ ಬರುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಕ್ಕೂ ತಮಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಓದುವುದನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಕಾರ್ಯರೂಪಗೊಳಿಸಬಹುದಾದ ಒಂದು ವಿಧಾನ

- ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮುದ್ರಿತ ಕಲಿಕಾ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಕಾಣುವಂತೆ ಇದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸನ್ನೆಯ ಫಲಕಗಳು, ಚಾರ್ಟ್‌ಗಳು, ಕಾರ್ಯ ಸಂಯೋಜನೆಯ ಸೂಚನೆಗಳು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಿಖಿತ ಸಂಕೇತಗಳ ಅರ್ಥಗ್ರಹಣವನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರ ಮತ್ತು ಧ್ವನಿಯ ನಡುವೆ ಹೇಗೆ ಸಂಬಂಧ ಜೋಡಿಸುವುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಸಹ ಕಲಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.
- ತರಗತಿಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥ ಓದುಗರೊಬ್ಬರಿಂದ ಸೂಕ್ತ ಹಾವಭಾವಗಳು, ಒಂದಿಷ್ಟು ನಾಟಕೀಯತೆಯೊಂದಿಗೆ ಓದಬಹುದಾದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಮಾಹಿತಿಗಳೂ ಲಭ್ಯವಿರಬೇಕು.

- ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಾಗ ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ಬರೆದಿರುವುದು ಮತ್ತು ನಂತರ ಮಕ್ಕಳು ಆ ಬರಹವನ್ನು ಓದುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು.
- ಕತೆಗಳು, ಕವಿತೆಗಳಂತಹ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದ ಓದನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವುದು.
- ತಮ್ಮದೇ ಸ್ವಂತದ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಮತ್ತು ತಾವೇ ಆರಿಸಿದ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ತರಗತಿಗೆ ಕೊಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮೊದಲ ತಲೆಮಾರಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು.

ಇಂದ: ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ 2005

ಇಂದು ಪ್ರಸಾದ್ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಅಜೀಮ್ ಪ್ರೇಮ್‌ಜಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅಕೆಡೆಮಿಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಪೆಡಗಾಜಿ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಅವರು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ವಿಶೇಷ/ಸಮನ್ವಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಬ್ಬ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವು ರೀತಿಯ ನರವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಅನುಭವ ಅವರಿಗಿದೆ. indu@azimpremjifoundation.org